

ἀθάνατόν μας διδάσκαλον. Δόσε εἰς τὴν βαπτιστικὴν τοῦ μεγάλου Βετόβεν τετρακόσια φράγκα, εἶπεν εἰς τὸν ταμίαν του ὁ ἐκδότης.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀφείς ἐκπλήκτους τὴν μητέραν καὶ τὴν κόρην ἐπὶ τῇ ὑπερβολικῇ ὅπως δῆποτε τιμῇ ἦν προσέφερον ὁ ἐκδότης, δι' ἐν παλαιόχαρτον.

— Περύεργο! ἔλεγεν ἡ μεταπράτης εἰς τὴν θυγατέρα της ὅταν ἐξήρχοντο. Ὁ νονός σου σοῦ ἔκαμε ἓνα λαμπρὸ δῶρον. Μὰ γιὰτὶ ἄραγε νὰ μὴ γείνη πλούσιος, ἀφοῦ ἓνα τόσῳ μικρὸ ἔργο του πουλιέται τόσῳ ἀκριδῶ;

* *

Ἡ ἀπλὴ ἐκείνη μελωδία ἦτο τὸ τελευταῖον παράπονον τῆς ἐκλεκτῆς ἐκείνης ψυχῆς, ἦτο τὸ «Κύνειον ἄσμα» τοῦ ἐνδόξου ὅσῳ καὶ δυστυχοῦς κατὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του Βετόβεν.

CH. BARBARA FILS

(Μετέφρασε Γεώργιος Βοντζαλίδης).

* ΣΗΜΑΝΤΡΑ *

ἸΣΤΟ ΦΩΣ

Τρέξε. ἀστραπή, καὶ βόηθα με
γιατὶ τό σκότος, ποῦ με ἀρπάζει,
ἔα χεῖμαρρος μὲ σέρνει ὀργῆς
ἐκεῖ, ποῦ ἀνθός δὲν εὐωδιάζει.

Φέξε μου, δράκε πύρινε,
ναῦρῶ τὴν κρουσταλλένια βρύσι,
τὸ στοιχειωμένο της νερὸ
ποῦ τὴν ψυχὴ μου θάναστῆση.

Πρόβαλε, ἀετὲ φλογόκορμε,
νὰ λάμψη ὁ δρόμος, ποῦ γυρεῦω,
ἔτὸν πύργον τῆς Πεντάμορφης
κρινοστεφάνωτος νάναλβω.

★

Ἡ ΣΠΙΘΑ

ἸΣ τοῦ καμινιοῦ τῇ χόβολη
σπίθα θαμπὴ τριζοβολάει,
ὥς που ἄπλωσε χρυσὰ φτερά
καὶ ἡ σκλάβα ἐλεύθερη πετάει.

— «Τρελλή, ποῦ φεύγεις; Θά πνιγῆς
ἔτὸν γαῦρο πόντο ἢ ἔτὸν αἰθέρα...»

— «Φεύγω τῆς γῆς καὶ τούρανου
νάστράψω τρόμος καὶ φοβέρα.»

Καὶ ἀλήθεια, μόλις νύχτωσε,
ἦταν σδυσμένο τὸ καμίνι,
ἀλλ' ἄγρια ἡ σπίθα πυρκαϊά
ἔτὸ πέρα δάσος εἶχε γείνει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὅταν ὁ ἥλιος νεκρωμένος
ἔσ' μαύρη ἀγκάλῃ ἀναπαυθῇ
καὶ ὁ οὐρανὸς σκοτεινιασμένος
τὰ μύρια του ἄστρα στερηθῇ.

Ἄμα οἱ στεργιές βουλιάξουν ὅλες
καὶ ὅλοι στερέψουν οἱ γιαλοὶ
καὶ οἱ ὠμορφιές οἱ μοσχοβόλες
σδύσουν ἔαν πόθοι ἀμρτωλοῖ.

Ἀχ! ποιά φωνὴ θέλει ἔυπνήσει
μιὰν Ἀντιγόνη θλιθερή,
τὸν τυφλὸ Χάρο νὰ ὀδηγήσῃ
ἔτῃ γαληνιά, ποῦ λαχταρεῖ;

★

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Ἦρθε ἀπαλὰ τὸ εὐωδιαστὸ τραγοῦδι μου
καὶ ἀνέμισε τὰ ὀλόσγουρα ξανθὰ μαλλιά σου
κῆγεινε στέμμα ἀπὸ λευκὰ τριαντάφυλλα
καὶ τῇ βασιλεμένη ἐλάμπρυνε ὠμορφιά σου.

Ἦρθε κρυφὰ τὸ φτερωτὸ τραγοῦδι μου
κῆφίλησε τὰ μαραμένα σου τὰ χεῖλη
καὶ τῆς ἀγάπης σοῦ ἔφερε τὴν ἀνοιξι
καὶ τὰ γλυκόγελα σοῦ ἐχάρισε τοῦ Ἀπρίλη.

Καὶ ἦρθε ἔξαλλο τὸ πύρινο τραγοῦδι μου
κῆφλόγισε τὰ μαρμαρένια σου τὰ στήθη
καὶ ἔτῃν ψυχὴ σου ἀγκάλιασε τὸν θάνατο
καὶ ἔτῃν καρδιά σου ἐδόγγησε καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Βοσπορίτης

